

V závěr pak budiž pro úplnost uvedeno, že ze skutečnosti, že st-l nebyl samostatným obchodníkem, neplyne ještě, že musil býti nesamostatným zaměstnancem firmy H., neboť i tak mohl zůstatí osobou samostatně výdělečně činnou. Nemůže proto st-l z toho, že nebyl samostatným obchodníkem, pro svůj služební poměr k firmě H. nic vytěžití.

Č. 11.135.

Pojištění pensijní: I. * Ustanovení § 2 č. 4 zák. č. 26/1929 Sb., podle něhož z pojistné povinnosti pensijní jsou vyňati zaměstnanci státu, nevztahuje se na státní zaměstnance pensisty. — II. * Pobírání pense z dřívějšího státního zaměstnání není hlavní výdělkovou činností ve smyslu § 2 č. 2 zák. č. 26/1929 Sb. o pensijním pojištění.

(Nález ze dne 13. března 1934 č. 4434.)

V ě c: Dr. Josef K. a Isidor T. v Ž. proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění, resp. o přírážku k pojistným premiím.

V ý r o k: Stížnost Isidora T. odmítá se pro nepřípustnost. Stížnost Dra Josefa K. do rozhodnutí č. 1711/31 zamítá se pro bezdůvodnost, stížnost do rozhodnutí č. 3110/31 odmítá se pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Výměrem ze 17. prosince 1929 prohlásila úřadovna všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě st-le Isidora T. v jeho zaměstnání úředníka u st-le Dra Josefa K. za povinna pojištěním ode dne 1. října 1926 podle zák. o pensijním pojištění z 5. února 1920 č. 89 Sb., resp. vl. nař. č. 16/23 Sb. a zák. z 21. února 1929 č. 26 Sb. a předepsala na pojistném za dobu od 1. prosince 1926 do 30. listopadu 1929 částku 3.900 Kč. Dalším výměrem ze 17. prosince 1929 předepsala uvedená úřadovna přírážku k premiím, předepsaným za dobu před 1. lednem 1928, v částce 225.25 Kč.

Proti oběma těmto výměrům podal st-l Dr. Josef K. odvolání, jež zem. úřad v Bratislavě zamítl výměry z 25. dubna 1930 a z 20. října 1930. V prvním výměru odůvodnil své stanovisko tím, že Isidor T. podléhá povinnému pensijnímu pojištění ve svém nynějším zaměstnání bez ohledu na to, že už požívá pense od státu, poněvadž podle ustanovení § 2 bodu 8 pens. zák. jsou z pojistné povinnosti vyňaty jen osoby, které požívají starobního důchodu podle § 20 odst. 1 zák. o pensijním pojištění z 21. února 1929 č. 26 Sb. Druhé rozhodnutí bylo odůvodněno poukazem, že podkladem pro předepsání přírážky bylo ustanovení § 196 pens. zák. č. 26/29 Sb., jež stanoví, že s premiemi předepsanými po 1. lednu 1928 za dobu před tímto dnem předepíše se zaměstnavateli přírážka podle sazby posledního rozvrhu podle § 7 zák. z 12. srpna 1921 č. 299 Sb. o drahotných přídavcích k důchodům podle zák. o pensijním pojištění ve znění vl. nař. z 20. prosince 1927 č. 186 Sb. Jak patrně, nikde v tomto ustanovení není řečeno, že pensijní ústav smí předepsati přírážku jen z pravoplatně předepsaných premií, nebo že by

zaplacení této přírážky podmiňovalo právní moc pojistných výměrů.

Další odvolání st-le Dra K. byla zamítnuta nař. rozhodnutími. V prvním rozhodnutí č. 1711 vyslovil žal. úřad, že potvrzuje rozhodnutí zem. úřadu z důvodů v něm uvedených a připomíná, že námitka, že Isidor T. jako státní pensista pojistné povinnosti nepodléhá, je právně nerozhodná, ježto podle ustanovení § 2 odst. 1 č. 3 nař. č. 16/1923 a § 2 č. 3 zák. z 21. února 1929 č. 26 Sb. jsou z pojistné povinnosti pensijní vyňati pouze aktivní zaměstnanci státní, a ježto brání pensijních požitků nelze považovati podle § 2 odst. 1 č. 2 vl. nař. č. 16/1923 a § 2 č. 2 cit. zák. za hlavní výdělkovou činnost spojenou s vyšším příjmem. V druhém rozhodnutí č. 3110 poukázalo min. rovněž na důvody rozhodnutí zem. úřadu, připomenuvši, že v řízení proti předpisu podle § 196 zák. č. 26/29 Sb. nelze důvodně uplatňovati námitky proti pojistné povinnosti Isidora T., o níž bylo rozhodnuto výnosem č. 1711.

Proti prvému rozhodnutí jest podána stížnost jak Drem K., tak Isidorem T., proti druhému pak Drem K.

Z těchto stížností musil nss předem odmítnouti stížnost Isidora T., ježto tento st-l v řízení správním jako strana vůbec nevystupoval. V řízení správním vystupoval jako strana pouze Dr. Josef K. a může proto jen tento stěžovatel bráti nař. rozhodnutí přípustně v odpor. O jeho stížnosti bylo pak uváženo:

Ad rozhodnutí č. 1711/31:

Stížnost hájí stanovisko, že Isidor T. nepodléhá pensijnímu pojištění již proto, že jako pensionovaný vrchní soudní oficiál pobírá státní pense měsíčně 1735 Kč, kdežto jeho plat u st-le činí měsíčně pouze 1500 Kč, takže jde jen o jeho důchod vedlejší. Touto námitkou míří st-l zřejmě na ustanovení § 2 odst. 1 č. 2 vl. nař. z 19. ledna 1923 č. 16 Sb. a § 2 č. 2. pens. zák. z 21. února 1929 č. 26 Sb., z nichž prvé určuje, že z pojistné povinnosti jsou vyňaty osoby, jichž činnost, zakládající pojistnou povinnost, je pouze vedlejším jejich zaměstnáním vedle hlavní výdělkové činnosti spojené s vyšším příjmem. Ustanovení druhé pak praví, že z pojistné povinnosti jsou vyňati zaměstnanci, jejichž činnost, zakládající pojistnou povinnost, jest pouze vedlejším jejich zaměstnáním vedle výdělkové činnosti hlavní, při čemž se dále stanoví, že za hlavní výdělkovou činnost jest považovati činnost spojenou s vyšším příjmem.

Žádné z těchto ustanovení neporovnává vedle sebe prostě důchody určité osoby podle jejich výše jako hlavní nebo vedlejší, nýbrž klade proti sobě zaměstnání a výdělkovou činnost, tedy skutečné výkony určitého povolání, jež ovšem jest navzájem měřiti podle výše důchodů z činností těch plynoucích. Při zaměstnání Isidora T. u st-le nelze však mluvit o vedlejším zaměstnání ve smyslu uvedených předpisů, poněvadž jeho činnost v kanceláři st-lově jest jeho jedinou výdělečnou činností, neboť pobírání pense z dřívějšího pensionováním zaniklého povolání není příjmem z výdělečné činnosti. Není proto nahoře uvedená námitka stížnosti důvodná.

Důvodnou nebylo však uznati ani další námitku, vytýkající, že Isidor T. jest z pojistné povinnosti vyňat ustanovením § 2 č. 3 pens. zák. č. 26/29 Sb., jež z pojistné povinnosti vyjímá zaměstnance státu atd. . . ,

mají-li normální, t. j. s místem jimi zastávaným spojené a dostatečně zabezpečené pensijní nároky, které jsou aspoň rovnocenné nárokům podle tohoto zákona. Stížnost míní, že toto ustanovení vztahuje se nejen na aktivní zaměstnance státu, nýbrž i na jeho pensisty.

V tom jest však stížnost na omylu. Ustanovení to mluví výslovně o zaměstnancích státu atd., jimiž jest však rozuměti jen osoby v aktivním poměru služebním, jak jest ostatně patrné i z dalšího doslovu zákona, jenž okruh zaměstnanců, vyňatých z pojistné povinnosti, determinuje podmínkou »mají-li normální, t. j. s místem jimi zastávaným spojené a dostatečně zabezpečené pensijní nároky«. Nemůže se proto st-l tohoto ustanovení, když Isidor T. není již aktivním zaměstnancem státu, právem dovolávati, aniž lze při tom přiznati jakýkoli význam úvahám, zda Isidor T. bude či nebude míti nárok na starobní nebo invalidní důchod na základě svého pojistného poměru.

Stížnost do rozhodnutí č. 1711/31 není proto důvodná, pročez ji bylo zamítnouti.

Ad rozhodnutí č. 3110.

Tímto rozhodnutím, jak plyne z jeho obsahu, odmítl žal. úřad zabývati se věcně námitkami st-lova odvolání, jež proti platebnímu výměru, ukládajícímu st-li přirážku k pojistným premiím, brojily jen se zásadního hlediska pojistné povinnosti, dovozující, že Isidor T. pojistné povinnosti vůbec nepodléhá z důvodů, o nichž byla řeč v první části tohoto nálezu. Žal. úřad shledal námitky ty v řízení o placení přirážek k pojistným premiím nepřipustnými.

Tohoto obsahu nař. rozhodnutí č. 3110 však st-l nepostřehl, neboť proti stanovisku žal. úřadu, že v řízení, o něž šlo, námitky uvedeného směru jsou nepřipustny, námitky žádné nevznáší. Spokojuje se s tím, že označiv obě rozhodnutí č. 1711 a 3110/31 za naříkaná, brojí proti nim souhrnně jedněmi a těmiže námitkami, a to oněmi, o nichž bylo jednáno nahoře. Tím však ponechává vlastní obsah nař. rozhodnutí č. 3110/31 zcela nedotčen, jeho námitky jdou zcela mimo toto rozhodnutí. Jest proto jeho stížnost proti rozhodnutí č. 3110/31 nepřipustná.

Č. 11.136.

Živnostenské právo (Slovensko): Pojem »restaurace, kavárny, krčmy, vinárny« podle živn. zák.

(Nález ze dne 13. března 1934 č. 4894.)

V ě c: Alexandr S. v U. proti zemskému úřadu v Užhorodě o překročení policejní uzavírací hodiny.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 12. prosince 1930 vydalo policejní ředitelství v Užhorodě tento rozsudek: Alexandr S., majitel hostince v Užhorodě, bez úředního povolení překročil policejní hodinu uzavírací tím, že měl svoji hostinskou místnost otevřenu dne 23. dubna 1930 do 3¹⁵ hod.,